

Symfoniorkestrið í vanda

—Í figgjarlógarpuppskotinum hevur musikkskúlin fingið 4,5 milliónir játtaðar. Musikkskúlastjórin, Ólavur Hátún vónar, at teir fáa hækkað hesa upphædd uppá 5,0 mió. Tá kann musikkskúlin rekast á sama støðið sum í ár.

Vandið er fyri, at tær millióna upphæddir og risaarbeiði, sum seinastu árin hevur lagt støðið undir Føroya Symfoniorkestur er til onga nyttu, um skerjingarnar raka ov meint.

Musikkskúlin verður í lötuni ríkin við repaðum seglum og, Tveir lærarar eru uppsagdir, men raka sparingarnar ov meint úti um landið, so fellur millum annað grundarlagið undir flaggskipinum hjá musikkskúlanum, Symfoniorkestrið, burtur.

Ólavur Hátún sigur, at talan er ikki um stórar upphæddir fyri at fáa musikkskúlan ríkan á verandi støði. Vit skulu helst hava 5,6 milliónir til skúlan umframt tað sum kommunurnar lata í dag. Í figgjarlógarpuppskotinum hava vit fingið jattað 4,5 mió krónur. Fingu vit fimm milliónir, so skuldu útlit verði fyri at skaffa tær frestandi 600.000 krónurnar onkusvegna, sigur Ólavur Hátún.

Tað velst eisini um hvussu dyggiliga musikkskúlaøkini taka undir. Í fjór tóku tey megnartøk fyri at bjarga skúlanum.

Landsins lutur í musikkskúlanum sær soleiðis út: Landskassin

rindar 50 prosent av læraralønunum.

Landskassin rindar eisini ferðina til og úr Føroyum hjá útlenskum lærarum og ferðing millum teir ymisku skúlarnar í landinum. Landskassin rindar skúlastjóralønina og helvtina av lønunum hjá teim lokalu leiðarunum.

Kommunurnar rinda 50 prosent av læraralønunum, letur hólir og syrgir fyri instrumentkeyp. Næmingagjaldið liggur frá 800-1500 árliga.

SKELKAÐ

Tá figgjarlógini fyrin 1990, hjá undanfarnu samgongu varð samtykt um ársskiftið 89/90, gjørdist greitt, at jättanin til musikkskúlan fór ikki at røkka til tørvin.

—Í staðin fyri at siga lærarum upp beinanvegin avgjørdi vit at halda framuttan niðurskurð. Talan hevði í øllum førum verið um eina meirnýtslu fram til fyrsta meir vegna tí at lærarnir hava uppsagnartíð, sigur Ólavur Hátún.

—Eisini mettu vit at ein slíkur niðurskurður í vernadi skúlaári fór at raka virksemi sera meint, ið hvar enn hann skuldi verið framdur í okkara nýggju

og enn so tepru skipan, sigur Ólavur Hátún.

—Vit gjørdi musikkskúlaøkjunum hetta greitt, at talan var um mundandi yvirtrekk hvønn mánað fram til 1. august og at økini sjálvi máttu finna útvegir til at figgja virksemi, sigur hann.

—Øll tey lokalu musikkskúlaøkini vóru sinnaði at taka eyka figgjarlig tøk fyribils fyri at halda skúlarnar gangandi sum higartil. Vit fingi tó svar frá Norðoyggjum, sigur hann.

OV TEPURT

Ólavur Hátún sigur, at hann er fult greiður yvir, at samfelagið er í kreppu og at tað skal sparast. Musikkskúlin hevur ongantið verið ríkin við fullum seglum, hóast støðið undanfarin ár hevur verið eitt sindur hægri, men tað er sera viðbrekið at skerja niður á hesum øki.

DØMI:

Tey ljóðføri, sum skjótast kunnu skapa grundarlag fyri orkesturvirksemi eru messing og træblásiinstrumentini.

—Vit hava tí lagt dent á at fáa sett blásilærarar,

Musikkskúlin hevur í figgjarlógarpuppskotinum fingið jattað 4,5 milliónir, men skal helst hava 5 milliónir fyri at halda støðið.

Mynd: Kalmar

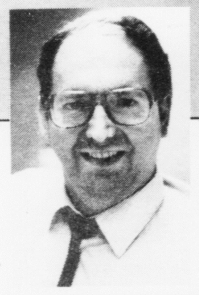
helst um alt landið. Men um bert ein blásari verður tikin burtur, so verður støðið tikið undan slíkum samanspæli onkustaðni í landinum, sigur hann.

—Strúkiinstrumentini eru torføri og krevja meira tíð. Men komin nakað áleiðis hevur ongin stórri úrval av tónleiki at velja í, enn júst strúkararnir. Leggja vit ikki stóran dent á hesi ljóðføri, so fáa vit ongantið framkomman kamartónleik ella nakað føroyskt symfoniorkestur, sigur hann.

Tað er øll orsök til at fegnast um tað, sum er vunnið hesi fáu ár, sum musikkskúlin hevur á baki. Men onganstaðni er tikið ov rívan til, og verið skorið niður, kemur tað sum nevnt at raka verandi virksemi meint onkustaðni í landinum, sigur Ólavur Hátún.

jústinus

útvarps- og sjónvarps-ummæli

Johan Samuelsen
skrivur

Sjónvarpskríggi

Fjølmiðlahendingin fram um allar aðrar farnu vikurnar er sum vera man stríðið í Miðeystri. Milliónir kring allan heim hava sitið fjetraðar frammanfyri sjónvarpsskiggið, og hevur hesin miðil meira enn nakrantíð fyrr sýnt sitt sanna fjølmiðlavalð — eina heila bátslongd frammanfyri allar aðrar kappingarneytar í fjølmiðlaheiminum. Og feroyingar hava ikki ligið á latu síðu, tá talan er um at fylgja við, hvat gongur fyri seg á hermótunum. SvF-manningin hevur so sanniliga kútt seg í hesum døgum fyri at eisini vit kundu sleppa upp í part, og hevur tað eydnast teimum rættiliga væl, við teimum avmarkaðu møguleikum teir hava — spurningurin er bara hvussu avmarkaðir teir í veruleikanum eru, tí Árni og Tróndur hava prógvað, at teir eru nú heldur ikki so eiðasørir, tá tað ræður um myndabardagan í luftini. Men sum ikki einaferð, so hava havnarfólk aftur her havt nakrar fyrirminur. Vit hava heimsins bestu tíðindaras, nevniliga BBC, so her er ójovn kapping, so eg skilji væl Arna og Trónd, at teir fáa brell.

Hetta er frálíka gott «undirhald». Tað er spennandi fyri allar pengarnar — ein sannur krimi. Hvat hendir? Hvat endar tað við? Hvussu sær landakortið út í ovurmorgin? O.s.fr. Fólk kring allan heim situr í fremstu røð til størsta Shakespeare sjónleikin nakrantíð. Vit sita í okkara egnu stovum og siggja og hoyra søgurnar andadrátt. Vit skulu heilt aftur til 2. heimsbardaga fyri at hava nakað at líkna saman við. Væl er tað vandamikið, sum hendir í Miðeystri í lötuni, eisini fyri okkum, sum bugga so langt burtur frá, men tað okir bara um spenningin at vera partur í sakini. Aftur visir heimurin okkum eitt andlit, sum vit ikki kundu frammanundan. Og hvøkkurin er tess stórri. Nú hildu vit, at varandi friðurin í heiminum ikki var langt av leið — fyri bert hálvum ári síðani veitraðu vit øll somul hvør við sínum líla «Peace — In — Our — Time»-lepa. Nú liggur alt hetta í sanda sori — blóðdálkað. Júst er kallað kríggjð farið í søgna, men nú hevur hug at fyrsta aftur? Sleppa vit menniskju ongantið at uppliva ein heim í friði og rættvisi? Skulu oeydna, kríggj og vesaladómur altíð liggja og bíða á næstu søgurnar sýn eftir okkum, Adams børnurnar?

Nei, í veruleikanum er alt hetta, sum vit hava upp livað seinastu dagarnar í fjølmiðlunum, als onk stuttligt, tá ein veruliga hugsar seg um. Og daprast minuttirnir á skiggið vóru teir, tá vit sóu hesa neyðars sameindu krígsfangarnar í irakiskum sjónvarpi. Vesturheimurin kallar hetta «krígsbrotsgjörðir», sum merkir at snýtt verður, og skuldi heldur verið kríggjast uppá ein «hampilgari» og meira siviliseraðan hátt. Tað fara at koma enn daprari myndir á skiggið av deyðum og særðum, hesar gerðir verða tó ikki kallaðar «krígsbrotsgjörðir». Tá eitur tað «bara» so og so nógvir fáltnir. Jú fróðheitini terminologi, má varðveitast, men hvar er sannmannavirði at finna?

Síðsta sunnudag var sending í SvF, sum viðgjørd stóðuna hjá donsku kirkjuni í dag. Eitt aktuelt evni sum ein ofta hoyrir umtalað millum fólk, men í hesi sending kom tíverri ikki nógv nýtt fram. Tosað varð um neyðuga nýskapen í kirkjuni, men skuldi hon ikki vera kollveltandi á nakran hátt, og sum onkur ungur tók til: vit mega fyri alt í verðini ikki gera gudstænastuna ov popputa — tað er í lagi, at fólk klappa og lurtu eftir villum gospeløgum í eini ítróttarhøll, men soverðið hoyrir ikki heima í eini gudstænastu — samdur! Meðan vit tosa um kirkju og kirkjugongd, so kann eg ikki lata vera við at nevna gudstænastuna í Christianskirkjuni í Klaksvík seinasta sunnudag, har Henning Bogesvang prestur prædikaði. Ikki ov nógv sagt, at hann stutt og greitt hugtók fólk, sum lyddi á. Hann umboðar tað allarbesta í fólkakirkjuni og má sigast at vera ein sannur orðsins tænar — gævi at fleiri vóru av hansara slagi innan kirkjugátt, tí so hevði kirkjan onga grund at stúra fyri morgindegnum.